

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 473. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555551792/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

ikke forivre os, ædle Hertug! hvad enten eders Sag er retfærdigst eller ikke; Hevneren og Gjengjeldereren deroppe, som I stoler paa, sender os ingen Ryttere. Førend Hertugen af Sachsen støder til os med sine tusinde Hjelme, kan vi ikke møde Kongen i aaben Mark.»

«Hvi drogte vi da hid? – spurgte Hertugen og studsede – maa Valdemar ikke møde os her paa Veien til Rendsborg?»

«Her skal vi møde ham, naar han venter det mindst. Seer I hiint store Morads, ædle Hertug! – vedblev Grev Henrik med en listig Mine og pegede ud af Teltet – paa hiin Side gaaer Veien til Rendsborg. Her skjules vor Leir mellem Buskene; her venter han ingen Fjender. Saasnart mine Speidere nu bringe mig det Budskab, at han nærmer sig med Hæren paa hiin Side Mosen, saa sætte vi pludselig over med det lette Rytterie, og førend han kan begribe hvor Fjenden kommer fra, skal vi have gjort en større Ødelæggelse i hans uordnede Hær, end ved det største Feltslag.»

«Vi ligge altsaa her paa Luur i et Baghold – sagde Hertugen fortrydelig og reiste sig – det har jeg ikke vidst, Grev Henrik! det var ikke min Plan og vor fælles Afiale.»

«Tilgiv mig den lille Forandring, ædle Hertug! – tog Grev Henrik fornildende Ordet og fyldte Hertugens Bæger – I var en Hader af al Krigslid, vidste jeg. I havde alt for øm en Samvittighed til at jeg turde meddele Eder dette Anslag for. Nu er alt Ansvaret mit, og jeg har befriet Eder for alle Skrupler. Enten maae vi nu lade Kongen tage Rendsborg lige for vore Øine, eller sætte rask over Mosen og standse ham paa Veien. Til Kamp i aaben Mark er her hverken Plads eller Tid.»

«Det er en lav og smudsig Vei, I vil føre os til Seier paa, Grev Henrik! – svarede Hertugen med ivrig Hatne – og ikke engang eders Klogskab kan jeg dennegang prise. Har I maalt Mosens Dybde, og veed I, om der ikke er Hængedynd, som kan blive en dyb og ubemøttelig Grav for os Alle?»

«Vi har stærke og raske Heste. – Hvor Meget kan vindes, maa Noget sættes paa Spil. Hvor der er dybest skal mine Ryttere ride fremmest. Hundrede Mand og Heste opoffrer jeg til vor Bro; det sparer os maaskee tusinde siden. Faren troede jeg mindst vilde komme i Betragtning, hvor den tappre Grev Adolph var med – Farens Vei er ogsaa Ærens.»

Nu traadte en Skildvagt hastig ind i Teltet. Han hilsende Feldherrer-